

Mál nr. 309/2020**M og
V vegna greiðslukortatryggingar.****Ágreiningur um bótaskyldu úr forfallatryggingu.****Gögn.**

Málskot, móttækið 07.09.2020 ásamt læknisvottorði.

Bréf V, dags. 30.09.2020 ásamt fylgiskjöllum.

Viðbótarathugasemdir M, dags. 01.10.2020.

Málsatvik.

Hinn 23. febrúar 2020 greiddi M staðfestingargjald vegna ferðar sem hún hugðist fara í með fjölskyldu sinni til Svíþjóðar dagana 19.-25. júní 2020. Svo fór þó að fjölskyldan hætti við ferðina vegna veikinda M, og liggur fyrir nefndinni læknisvottorð þess efnis, dags. 15. júní 2020. Í umræddu læknisvottorði kemur fram að M hafi, við barnsburð árið 2016, orðið fyrir miklum og varanlegum skaða á mjaðmagrind, mjóbaki og háls hrygg. Vegna þessa hafi hún gengist undir tvær aðgerðir og sé enn að ná sér eftir þær og því ófær um lengri setur á borð við flugferðir. Gerði M á grundvelli þessa kröfu um bætur úr forfallatryggingu sem er hluti greiðslukortatryggingar hennar hjá V.

V hefur hafnað bótaskyldu og krefst M þess fyrir nefndinni að þeirri ákvörðun verði hnekk. Rökstyður hún kröfu sína með því að skerta ferðafærni hennar megi rekja til þess að það tók hana lengri tíma en ætlað hefði verið að ná sér eftir aðgerðir sem hún gekkst undir annars vegar 12. mars 2020 og hins vegar 2. apríl 2020. Fyrir aðgerðirnar hefði M verið upplýst um að hún þyrfti að hvílast í átta vikur frá aðgerð, en sá tími hefði reynst mun lengri. Þá hafi afþöntun ferðarinnar byggt á ráðgjöf starfsmanns V, sem hefði sagt eiginmanni M að rétt væri fyrir þau að afbóka ferðina. M telur rök V, um að bótaskylda sé ekki fyrir hendi þar sem hún hafi verið sjúklingur og í meðferð við sínum vanda, ekki ganga upp, enda hefðu það í för með sér að fólk sem ætti við langvarandi heilsufarsvanda að stríða gæti aldrei pantað sér utanlandsferðir vegna áhættu á að lenda í sambærilegu atviki.

Í bréfi V til nefndarinnar er vísað til gr. 6.2.1 í viðeigandi vátryggingarskilmálum. Þar komi fram að félagið bæti ekki tjón vegna hvers kyns veikinda og sjúkdóma sem vátryggður þjáðist af og var í meðferð vegna þegar staðfestingargjald var greitt. Óumdeilt sé að M hafi glímt við heilsuvanda frá árinu 2016 og hafi þjáðst af honum við greiðslu staðfestingargjalds. Umræddar aðgerðir hafi verið gerðar vegna sömu veikinda og sé það jafnframt að rekja til þeirra að M komst ekki í umrædda ferð. Þar af leiði að veikindi M hafi verið til staðar við kaup hennar á ferðinni. Er kröfum M því hafnað.

Í viðbótarathugasemdum sínum til nefndarinnar áréttar M m.a. að það sé óeðlilegt geti langveikt fólk ekki undirgengist aðgerðir án þess að eiga á hættu að missa hugsanlegan bótarétt komi til þess að bati eftir slíkar aðgerðir sé hægari en gert var ráð fyrir.

Álit.

Í gr. 6.1. viðeigandi vátryggingarskilmála segir að V bæti ferðakostnað sem greiddur er fyrirfram eða samið um fyrirframgreiðslu á og ekki fæst endurgreiddur, allt að 200.000 kr., vegna ferðar sem hinn vátryggði kemst ekki í ef ástæðan er m.a. veikindi vátryggðs, sbr. gr. 6.1.1. Í gr. 6.2. er hins vegar að finna takmarkanir á bótaskyldu V og segir í gr. 6.2.1. að félagið bæti ekki tjón vegna hvers kyns veikinda og sjúkdóma sem vátryggður þjáðist af og var í meðferð vegna þegar staðfestingargjald var greitt.

Í læknisvottorði því sem liggur fyrir nefndinni kemur fram að M hafi í kjölfar barnsburðar á árinu 2016 fundið fyrir miklum verkjum í mjaðmagrind, mjóbaki og háls hrygg. Þá hafi hún átt fjölmargar komur á verkjamiðstöð LSH vegna þessa frá hausti 2019. M sé á sterkum lyfjum til meðhöndlunar á þrálátum verkjum og afleiðingum þeirra, en hefðbundin meðferð hafi ekki skilað árangri. Því hafi verið reynd ígræðsla mænuörva, og er það vegna bataferlis í kjölfar þeirra aðgerða sem hún komist ekki í umrædda ferð.

Samkvæmt framansögðu verður að líta svo á að veikindi M hafi verið til staðar þegar hún greiddi staðfestingargjald vegna umræddrar ferðar, hinn 23. febrúar 2020. Jafnframt verður að telja, með hliðsjón af því að M hafi verið á sterkum lyfjum, og að því er virðist undir tíðu lækniseftirliti að hún hafi einnig, á þeim tíma sem staðfestingargjald var greitt, sætt meðferð vegna veikinda sinna. Umræddar aðgerðir, og bataferli í kjölfar þeirra, er þá einnig að rekja til sömu veikinda, og eru þær hluti þeirrar meðferðar sem M hefur gengist undir. Verður því að líta svo á að um sé að ræða tjón sem falli undir takmörkunarákvæði gr. 6.2.1 í umræddum vátryggingarskilmálum og breytir það ekki þeirri niðurstöðu að bati hafi verið hægari en búast mátti við enda er tjón M eftir sem áður að rekja til sömu veikinda.

Hvað varðar fullyrðingar M um að tjón hennar megi að einhverju leyti rekja til rangrar ráðgjafar V hafa ekki verið lögð fram nein gögn er styðji við þá staðhæfingu og verður því ekki á henni byggt.

Á grundvelli alls framangreinds er því óhjákvæmilegt að hafna kröfu M.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta úr kreditkortatryggingu sinni hjá V..

Reykjavík, 22. október 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.